

LBRIS

We know
books

COORDONATOR

ROMEO COUȚI

LEBĂDA NEAGRĂ DE PE BALATON

Viktor Orbán
și o obsesie asumată

Ediția a II-a, revizuită și adăugită

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

PROLOG	7
CUVÂNT ÎNAINTE	9
PARTEA I:	
REȚEAUA DE SUPORT	15
MILIȚIA PRESEI	23
PROHIBIȚIA EDITORIALĂ	28
PARTEA II:	
NOSTALGIA IMPERIULUI	43
PRIMUL INTERVIU: <i>Interviu cu Dan Dungaciu</i>	47
AL DOILEA INTERVIU: <i>Interviu cu Al. Ghișa</i>	69
AL TREILEA INTERVIU: <i>Interviu cu Tudor Păcuraru</i>	90
PARTEA III:	
VINUL MOLDOVENESC ȘI POLITICA UNGARĂ	111
O RELAȚIE BILATERALĂ CIUDATĂ	116
DIPLOMAȚIE CU SENS UNIC: <i>Interviu cu Ion Chicu</i>	121
PARTEA IV	
AROGANȚA	131
PRIMUL REFUZ	136
AL DOILEA REFUZ	140
BIOGRAFIA UNUI BURSIER SOROS	144

PARTEA V:

UN UDMR CAPTIV.....	149
CEDAREA DE SUVERANITATE: <i>Interviu cu Liviu Man</i>	154
MANIPULARE ȘI SONDAJE: <i>Interviu cu Cosmin Puriș</i>	171

PARTEA VI:

BUCUREȘTI – ABSENT NEMOTIVAT.....	187
TRIADA MOSCOVA – CHIȘINĂU – BUDAPESTA: <i>Interviu cu Dan Dungaciu</i>	189

PARTEA VII:

A PATRA PUTERE FĂRĂ PUTERE: <i>Interviu cu Marius Dragomir</i>	211
---	-----

PARTEA VIII:

UN SHEKEL CU DOUĂ FEȚE: <i>Interviu cu Tibori-Szabó Zoltán</i>	237
---	-----

PARTEA IX:

PARTIDUL GUVERNAMENTAL AL TRANSILVANIEI: <i>Interviu cu Nando Mario Varga</i>	269
--	-----

PARTEA X

ISTORIE ȘI SPIONAJ.....	281
O REGIUNE CU DUBLA COMANDĂ: <i>Interviu cu Claudiu Dăbău</i>	288
DUBLA CAPOTARE: <i>Interviu cu Tudor Păcuraru</i>	311
TRANSILVANIA SOVIETICĂ.....	331
SPIONAJ ÎN GUVERNUL ROMÂNIEI.....	349
FAKE NEWS CU BINECUVÂNTARE DE LA BUDAPESTA.....	370

PARTEA XI:

LEBĂDA NEAGRĂ <i>Interviu cu Gwendoline Delbos-Corfield</i>	407
ÎN LOC DE ÎNCHEIERE.....	435

PROLOG

Trebuie să recunosc că această carte mi-a adus o mare bucurie dar și o intensă senzație de împlinire profesională. Împreună cu un grup select de specialiști, care au contribuit în mod esențial la realizarea proiectului, am reușit să provocăm opinia publică și să iritam clasa politică. Diplomați, experți pe relația România-Ungaria, jurnaliști, foști demnitari de rang înalt din Republica Moldova precum și analiști de intelligence au alcătuit „grupul celor 12 voci”, cum foarte inspirat i-a numit unul din contributorii volumului, care a construit o carte de succes. Împreună ne-am propus și sper că am și reușit, în parte măcar, să aducem în atenția opiniei publice din România un subiect scos de ani buni de pe agenda de dezbatere publice din țara noastră, deși de peste 100 de ani, este actualitate. Povestea primei ediții a cărții „Lebăda Neagră de pe Balaton – Viktor Orbán și o obsesie asumată” este plină de momente interesante. Lansarea programată pentru 15 martie a anului trecut, la Biblioteca Județeană din Miercurea Ciuc, a fost interzisă de autoritățile publice ale județului Harghita. La Cluj-Napoca, un puternic centru universitar cu deschidere europeană, s-a considerat că tema cărții este o provocare la adresa armoniei româno-maghiare, astfel că cei avizați, istorici, analiști și politicieni au preferat să nu comenteze această apariție editorială. Dincolo de Carpați însă, la București, interesul a fost maxim în zonele vizate de noi: presă, mediul diplomatic, politicieni și cititori interesați de subiect. Am

primit numeroase mesaje, majoritatea de încurajare, altele de felicitare sau critice, acestea din urma fiind în bună parte bine intenționate și argumentate. Au fost și reacții agresive, e drept puține, care încercau să pună cartea într-un registru al provocării deliberate de tensiuni, între maghiari și români, prin tema abordată.

Titlul acestei cărți și-a dorit să forțeze abordarea celebrului analist al riscurilor, Nassim Nicholas Taleb, care a dat Lebedei Negre o interpretare originală și cu semnificații complexe în volumul de mare succes „Lebăda Neagră – Impactul foarte puțin probabilului”. Mi-am dorit să-i induc cititorul la următoarea temă de reflecție: este personajul politic Viktor Orbán, actualul premier al Ungariei o Lebăda Neagră? Poate provoca liderul autocrat de la Budapesta, fenomene de tip Lebăda Neagră pentru politica mondială, pentru Uniunea Europeană sau NATO?

CUVÂNT ÎNAINTE

20 de ani de parteneriat strategic între România și Ungaria – Ce s-a construit și ce s-a năruit în relația bilaterală

În panoplia de tratate și acorduri care reglementează relațiile politico-diplomatice dintre România și Ungaria există și o Declarație privind cooperarea și parteneriatul strategic româno-ungar pentru Europa în secolul XXI. Documentul este cât se poate de real și autentic și a fost semnat la Budapesta, la 29 noiembrie 2002. Un asemenea acord în relația româno-ungară ar fi trebuit să conducă la construcția unei relații bilaterale de înalt nivel. În cei douăzeci de ani de implementare, trebuia să avem o relație de bună vecinătate în adevăratul sens al cuvântului și, de ce nu, o relație de încredere și prietenie între România și Ungaria.

Cum s-a ajuns la semnarea acestui „parteneriat strategic” româno-ungar?

În relațiile politico-diplomatice de mai bine de o sută de ani dintre România și Ungaria (post-Trianon, 1920), au existat numai două perioade faste de cooperare și încredere, respectiv atunci când lideri din cele două state s-au înțeles și s-au respectat reciproc. O asemenea relație a fost stabilită între liderii comuniști Gheorghe

Gheorghiu-Dej și János Kádár, imediat după evenimentele din Ungaria anului 1956, până la moartea liderului român, în 1965. În acest interval a fost posibilă amenajarea monumentelor funereare ale eroilor români care au luptat pe teritoriul Ungariei în Al Doilea Război Mondial. Și e plină Ungaria de morminte ale ostașilor români care, alături de trupe sovietice, au eliberat această țară de regimul horthysto-fascist și de sub ocupația Germaniei naziste. Amenajările s-au făcut cu concursul autorităților ungare locale, iar la ceremoniile de comemorare a eroilor români participau, cu regularitate, oficialități ale statului ungar. După moartea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej nu a mai continuat o asemenea cooperare. Între János Kádár și Nicolae Ceaușescu a fost o antipatie reciprocă. Niciodată Kádár nu l-a invitat pe Ceaușescu la Budapesta. Au existat întâlniri în plan multilateral. Cei doi au participat la o singură întâlnire oficială, în plan bilateral, organizată la Oradea și Debrecen, în 1977.

Al doilea moment de relație pozitivă între România și Ungaria a fost între 2002 și 2004, în timpul guvernărilor socialiste de la București și Budapesta. Atunci s-au stabilit relații excelente între Adrian Năstase, în calitate de premier al României, și Pèter Medgyessy, prim-ministru al Guvernului Republicii Ungare. În această perioadă s-a vorbit pentru prima dată de o reconciliere româno-ungară și a fost posibilă semnarea Declarației privind cooperarea și parteneriatul strategic româno-ungar pentru Europa în secolul XXI, de către cei doi premieri.

Documentul de „parteneriat strategic” pornește, în preambul, de la Tratatul de înțelegere, cooperare și bună vecinătate între România și Republica Ungară, semnat la Timișoara, la 16 septembrie 1996, și menționează sarcinile ce revin celor două state în angajamentele lor europene și euro-atlantice, în perspectiva integrării lor în UE și NATO, precum și intenția de a dezvolta o nouă relație ca aliați. Acordul este structurat pe trei capitole:

În primul capitol sunt enumerate principiile cooperării în plan bilateral și în cadrul forurilor și organizațiilor internaționale, în care cele două state sunt sau vor deveni membre, acționând împreună pentru stabilitatea în regiunea Europei de Sud-Est, pentru extinderea dialogului regional, cu accent pe Balcani.

Capitolul doi stabilește pentru ambele state obiectivele de cooperare economică, investiții reciproce de capital, colaborarea în domeniul infrastructurii din energie, telecomunicații și transporturi. Părțile se pronunță pentru dezvoltarea cooperării între statele din regiunea Dunării, cu accent pe protecția mediului și administrarea apelor.

Capitolul trei acoperă problematica minorităților naționale – a românilor din Ungaria și a maghiarilor din România, precum și extinderea rețelelor de instituții culturale și educaționale. Părțile se obligă să promoveze libertatea religioasă, inclusiv libera dezvoltare a cultelor aparținând minorităților naționale, dar și luarea de măsuri în privința restituirii sau despăgubirii pentru proprietățile care au aparținut anterior comunităților, bisericilor și altor persoane juridice.

Acest ultim punct s-a aplicat cu asupra de măsură în România, care are o legislație extrem de permisivă în această materie, nu și în Ungaria, care nu a elaborat o legislație de restituire a bunurilor naționalizate de regimul comunist. În Ungaria a existat o singură excepție pentru bunurile imobiliare de folosință religioasă, restituite în baza unei legi din 1993, cu valabilitate limitată la cinci ani.

Am spus mai sus că documentul de „parteneriat strategic” s-a semnat la Budapesta, la 29 noiembrie 2002, într-o atmosferă extrem de deschisă. În următoarele două zile, 30 noiembrie și 1 decembrie, a avut loc în capitala ungară o reuniune internațională pe probleme de mediu și gestionarea apelor, determinată de marile inundații din vara aceluiași an în Europa Centrală, inițiată și

organizată de partea ungară la nivel de premieri. Reuniunea s-a încheiat cu o Declarație comună, semnată de șefii de delegații la 1 decembrie, la prânz. În seara aceleași zile, Ambasada României la Budapesta a organizat recepția de Ziua Națională, la Hotel Kempinski din Piața Ferenc Deák. La recepție au participat atunci cei doi premieri, Adrian Năstase și Pèter Medgyessy, miniștri români și omologii lor ungari, precum și conducerea de atunci a UDMR, în frunte cu Markó Béla. La timpul respectiv, în fața Hotelului Kempinski a fost organizată o amplă demonstrație a formațiunilor ungare de dreapta și extrema dreaptă, la care s-a cerut demisia premierului Pèter Medgyessy. Acestuia i s-a reproșat că, prin participarea la recepția de Ziua Națională a României, legitimează încă o dată Tratatul de la Trianon. Drept urmare, în februarie 2003, într-un discurs în fața Parlamentului despre starea națiunii, Pèter Medgyessy a ținut să mai justifice încă o dată participarea la recepția de Ziua Națională a României, spunând că și reconcilierea franco-germană s-a făcut prin asemenea pași și s-a pronunțat pentru o reală reconciliere ungaro-română după modelul franco-german.

La 1 mai 2004, Ungaria a intrat în Uniunea Europeană. După această dată, în baza acordului de „parteneriat strategic”, autoritățile ungare, dar și opinia publică, au sprijinit România pentru integrarea în UE, proces încheiat la 1 ianuarie 2007. În baza acestui acord, după retragerea lui Pèter Medgyessy și venirea la guvernare a lui Ferenc Gyurcsány, tot socialist, între 2005 și 2007 au fost organizate ședințe de guvern comune, la București, Budapesta, Szeged și Sibiu. Chiar dacă nu s-au rezolvat foarte multe chestiuni în relația bilaterală, faptul că membri ai Guvernelor României și Ungariei s-au întâlnit a contat enorm pentru acea posibilă reconciliere româno-ungară.

Odată cu 2010, prin câștigarea alegerilor în Ungaria de către Alianța Tinerilor Democrați – FiDeSz și liderul acestei formați-

uni, Viktor Orbán, etichetați politic ca fiind de dreapta și extrema dreaptă, s-a pus capăt trendului pozitiv în relațiile României cu Ungaria. Din start, Viktor Orbán, în calitate de premier, a declarat că el nu face ceea ce au făcut socialiștii. De participarea la recepția de Ziua Națională a României nici nu mai putea fi vorba. Mai mult, în 2018, când s-au împlinit 100 de ani de la actul Unirii Transilvaniei cu România (1 Decembrie 1918), ministrul ungar al afacerilor externe, Pèter Szijjártó, a dat o circulară tuturor Ambasadelor Ungariei de pe mapamond, prin care s-a interzis diplomaților maghiari să participe la recepțiile organizate de Ambasadatele României, fapt fără precedent în relațiile internaționale. În consecință, Viktor Orbán nici nu a vrut să mai audă de ședințe comune cu Guvernul României. Dacă, în doi ani, premierii Adrian Năstase și Pèter Medgyessy au avut 13 întâlniri, în bilateral și multilateral, nu știu ca, în 12 ani, Viktor Orbán să fi avut o întâlnire oficială, în bilateral, cu vreunul dintre premierii României! Dar în România a venit frecvent, respectiv în Transilvania, pentru întâlniri cu comunitatea maghiară. A avut și are proiecte de sprijin ale acestei comunități, de la investiții economice, culturale și educaționale, până la înființarea și finanțarea de echipe de fotbal! Interesantă este sublinierea făcută la o conferință de presă comună, din ianuarie 2022, a ministrului de externe din guvernul de la Budapesta, Pèter Szijjártó, cu ministrul sportului din guvernul de la București, Eduard Novák, la care primul a afirmat că „sportul este unul din principalele mijloace de construire și păstrare a identității și a mândriei naționale”, a se înțelege maghiare. Toate, cumulate, nu sunt altceva decât un neo-revizionism de tip hibrid, practicat de autorități ale statului ungar pe teritoriul României.

Faptul că în vizitele sale se întâlnește cu lideri ai UDMR nu cred că asemenea contacte suplinesc autoritățile române, chiar dacă această formațiune (a)politică se află la guvernare în România. Umbrela UDMR îi asigură însă lui Viktor Orbán și colegilor

lui din FiDeSz liniștea și securitatea, la fel și totala lipsă de reacție a autorităților române la declarațiile și provocările lor. Nici chiar declarațiile rasiste și antieuropene ale lui Viktor Orbán la 23 iulie 2022, la Băile Tușnad, nu au deranjat autoritățile române.

Interesant că la o întâlnire a miniștrilor de externe, român și ungar, premergătoare „Școlii de vară” maghiare de la Băile Tușnad din 2022, dl. Bogdan Aurescu a solicitat ca, în baza acordului de „parteneriat strategic” româno-ungar, personalitățile ungare prezente să nu se refere la România. Da, în discursul său, dl. Viktor Orbán nu s-a referit la România, dar s-a referit la Transilvania. În finalul expozeului domniei sale, s-a subliniat expres că: „Ungaria are ambiții comunitare, chiar naționale. Are ambiții naționale, chiar europene. De aceea, în perioada dificilă care urmează, pentru a ne păstra ambițiile naționale, trebuie să rămânem uniți. Patria trebuie să rămână unită, iar Transilvania și celelalte zone locuite de maghiarii din Bazinul Carpatic trebuie să rămână unite”.

Trebuie totuși să cunoști puțină istorie pentru a înțelege acest mesaj, pentru a identifica acea „patrie” nenumită, la care și Transilvania trebuie să rămână unită.

Această dorință de unificare națională maghiară, clar exprimată de premierul ungar în timpul pelerinajului politic de la Tușnad/Balványos, este o readucere în actualitate a revizionismului ungar de sorginte horthystă.

Nu pot decât să mă asociez aprecierii d-lui. Bedros Horașangian că pentru cei 25.000 de turiști care au participat în acest an la Tușnad/ Balványos, „au fost zile de relaxare și îndoctrinare” („Între Budapesta, 1956 și Băile Tușnad, 2022”, în Observator Cultural, nr. 1. 120/3-9 august 2022).

Dr. Alexandru Ghișa

JURNAL DE REPORTER

A trecut mai mult de un an de la apariția volumului „Lebăda Neagră de pe Balaton”. Cartea a fost bine primită pe piață. Volumul semnificativ de vânzări confirmă acest lucru. Este evident că există un soi de așteptare pentru acest subiect. Greu de înțeles însă de ce lipsește cu desăvârșire din dezbaterile publice tema legată de obsesia lui Viktor Orbán pentru controlul Transilvaniei, în contextul obsesiei centenare a Ungariei față de Tratatul de la Trianon. Jocul interesant pe care Ungaria îl face de o bună perioadă de timp pe scena politică internațională și rolul de suveranist, pe care cu mult talent îl interpretează Viktor Orbán, într-o regie purtând semnătura Moscovei, au sedus și o bună parte a opiniei publice din România.

Misterioasa valiză, cu un milion de mărci germane, primită de Viktor Orbán de la serviciile secrete ruse pentru implementarea proiectului FiDeSz, nu mai este un secret pentru Bruxelles și cu atât mai puțin pentru selectul club de intelligence al NATO. Moscova are filmarea și a instrumentat foarte bine șantajul.

Dacă mă gândesc și la sugestiile primite din partea analiștilor avizați sau a cititorilor pot spune că există suficiente argumente care m-au făcut să mă gândesc serios la interesul pe care l-ar provoca o ediție revizuită și adăugită a cărții „Lebăda Neagră de pe Balaton – Viktor Orbán și o obsesie asumată”. Mi se pare tot mai necesară o actualizare de conținut

și informații. Prima ediție s-a vândut foarte bine, dar din păcate nu a reușit să provoace și o dezbatere în mediile care au preocupări legate de politica externă, în special cele care vizează relația România-Ungaria. Cred că unii decidenți din statul român nu își doresc asta și poate ca și nici noi nu am reușit să aranjăm piesele din acest puzzle complicat astfel încât să rupem bariera impusă de narativul oficial.

Un alt argument ar fi și faptul că, în urmă cu câteva luni, cineva mi-a recomandat o carte publicată în anul 2019, cu un titlu incitant: *Serviciul de Informații al Justiției dezvăluit din Interior*. Autorul, un profesionist de excepție din zona de intelligence, era generalul Marian Ureche, fost director al celebrului serviciu de informații, cunoscut de public ca SIPA. Am citit-o cu mare atenție. Nu îmi propun să fac o recenzie a acestei cărți, pe care o recomand însă tuturor celor interesați, dornici să caute răspunsuri la câteva întrebări, despre ce se întâmplă cu această țară și încotro se îndreaptă. Am aflat că va apărea într-o ediție nouă, revizuită și adăugită la Editura Cuantic ceea ce nu poate decât să mă bucure. Lectura ei m-a făcut să înțeleg, măcar în parte, de ce România este unde este, de ce am ajuns într-o stare de dezinteres și apatie aproape cronice, de ce avem o clasă politică prăbușită moral, incompetentă și pusă pe jaf și parvenire și mai ales de ce puterea politică de la București are o atitudine atât de defensivă în relația cu Ungaria. Autorul își pregătește cititorul pentru ce urmează chiar din subtitlu: „Corupția la nivel înalt: masa de manevră a Rusiei și Ungariei”.

Într-o discuție purtată cu editorul volumelor Hadrian Mateescu, am aflat că, prin conținutul ei, cartea a deranjat anumite grupuri influente din România și chiar s-a încercat blocarea vânzării și distribuției acesteia. Are o poveste care aduce puțin cu istoricul cărții despre Viktor Orbán pe care am coordonat-o, tot un produs editorial care a iritat puterea politică de la București din motive ușor de înțeles. Proiectul meu fiind girat însă de o puternică editură și de una din cele mai mari librării on-line din țară, blocarea distribuției și promovării a fost dificilă.

Revin însă la cartea generalului Marian Ureche. Mi-a atras atenția în mod deosebit un capitol care tratează o temă complicată, greu digerabilă pentru spațiul public românesc, din motive care deocamdată îmi scapă și care este intitulat: „Ungaria, o piesă de bază a spionajului rus în România”. După ce l-am citit, mi-am dat seama că informațiile din acest capitol pot constitui piese importante care lipsesc din puzzle-ul cărții mele. Am spus-o public, atât la dezbaterile la care am fost invitat cât și la lansările volumului că, documentarea nu a fost deloc ușoară pentru că la noi nu se vorbește aproape deloc de Ungaria sau de Viktor Orbán. Preocuparea pentru analiza relațiilor bilaterale România-Ungaria sau a mediului politic, social și economic din țara vecină este aproape inexistentă în mediile de specialitate și de aceea temele amintite sunt foarte puțin prezente în spațiul public. Cele care mai apar, sunt prudente sau fără valoare, altele cu mult iz de oportunism politic și slugărnicie, majoritatea cu intenția evidentă de a nu deranja UDMR-ul și Budapesta. Presa internațională, chiar și cea de opoziție sau de „gherilă” din Ungaria, abundă de știri și analize privind legăturile foarte strânse ale premierului ungar cu spionajul rus, suspiciunile de șantaj practicate de Moscova în relația cu Budapesta, acțiunile și declarațiile fără perdea ale lui Viktor Orbán făcute pentru sabotarea coeziunii Uniunii Europene, în această perioadă tulbură, sau de decredibilizarea NATO. În contrast cu presa din România, mass-media occidentală prezintă Ungaria, ca o țară cu o situație precară a economiei, cu o criză care se adâncește tot mai mult și care are efecte dramatice asupra populației, o țară în care sub masca autocrației se ascunde cea mai cruntă dictatură.

Prin urmare, mi-am propus ca această a doua ediție a cărții să o îmbunătățesc multiplicând informații și analize din alte surse, evident credibile și bine informate, despre jocurile pe care le face Rusia în România, folosindu-se de Ungaria. O bună parte din ele le-am preluat din cartea generalul Marian Ureche și le-am adăugat în acest capitol, în forma lor originală, așa cum au fost publicate de autor. Generalul

Marian Ureche publică și un material care va provoca multe discuții. Este vorba de o analiză a vizitei Papei Francisc în România, din mai-iunie 2019, realizată prin prisma acțiunilor Ungariei de subminare a acestui important eveniment pentru țara noastră. Surse diplomatice, bine informate, comentau în acea perioadă, că evenimentul a fost inițial programat pentru anul 2018, dar Ungaria, prin ambasadorul ei la Vatican, Gyorgy Habsburg a reușit să provoace amânarea vizitei cu un an, sabotând astfel proiectul României care prevedea, în mod fresc, ca vizita Papei Francisc să aibă loc cu ocazia Centenarului Marii Uniri.

Este binecunoscut faptul că Ungaria a făcut de-a lungul timpului, un joc abil de fidelizare și apropiere a descendenților familiei de Habsburg, angajându-i în posturi importante din diplomație, cu misiuni în țări strategice, acordându-le cetățenie și lăsându-i să se stabilească în această țară. Motivul acestei strategii este prea puțin cunoscut: descendenții familiei de Habsburg au interdicție de stabilire în Austria în baza unei legi din 1919 valabila și azi.

Legat de evenimentul amintit am remarcat faptul că presa din România a publicat câteva articole interesante, trecute însă sub tăcere de puterea politică printr-o lipsă de reacție neinspirată. Cu câteva săptămâni înainte de vizita Papei Francisc, Ungaria a încercat, prin aparatul de propagandă foarte eficient al guvernului de la Budapesta, să inducă în România ideea că, vizita era un succes al diplomației maghiare și că înaltul oaspete va fi așteptat la București, de Viktor Orbán premierul Ungariei. Budapesta era iritată în mod special de momentul Blaj, punctul culminant al vizitei, prin care șapte episcopi greco-catolici martiri urmau să fie beatificați printr-o ceremonie oficiată de înaltul prelat, pe Câmpia Libertății. Este binecunoscut faptul că cei șapte erau în majoritate ardeleni, implicați în mișcările de emancipare națională și realizarea Unirii Transilvaniei cu România.

A doua „voce”, după cea generalul Marian V. Ureche, adăugată „grupului celor 12 voci” după cum inspirat i-a numit Tudor Păcuraru pe

contributorii volumului este a unui profesionist din zona de intelligence care a activat o bună perioadă de timp în complicata zonă a Ținutului Secuiesc, în județul Harghita, și a ocupat o funcție importantă în structura SRI din Miercurea Ciuc. Este o altă premieră pentru publicistica din România, abordarea unor aspect legate de interesele lui Viktor Orbán în zonă, dar și de percepția comunității de acolo, formată din români, secui și romi față de politicile Budapestei. Col SRI (r) Claudiu Dăbău este analist de intelligence la Monitorul Apărării și Securității și a răspuns invitației mele de a deveni contributor al volumului.

În acest capitol nou am inclus și un interviu prin care am actualizat o temă importantă, cu noi informații, despre legătura premierului Viktor Orbán cu serviciile secrete ruse, realizat cu unul din contributorii volumului, analistul de intelligence, col SRI (r) Tudor Păcuraru. Acesta a revine cu date de ultimă oră despre un agent al serviciilor secrete ruse, reactivat după ce a ajuns în fruntea guvernului de la Budapesta. O altă piesă de puzzle care acoperă un gol semnificativ este un material care a fost publicat în cadrul proiectului editorial „23 august 1944 – adevăr și mistificare” lansat de istoricul militar Gavriil Preda, și care cuprinde o analiză cu o abordare în premieră a acestui moment istoric, din perspectiva relațiilor româno-ungare. Articolul este semnat de istoricul și diplomatul dr. Alexandru Ghișa, contributor al volumului de față.

Această a doua ediție a volumului „Lebăda Neagră de pe Balaton” își propune să rearanjeze unele piese din puzzle-ul complicat prezentat în carte atât din perspectivă istorică, dar și al unei abordări din zona de intelligence, puțin discutată în România. Sunt convins că cei care vor citi a doua ediție vor găsi argumente în plus care să-i facă să înțeleagă măcar câte ceva din jocurile complicate în care, din păcate, România, de cele mai multe ori, este un martor pasiv.